

CAPITOLUL I

Guillermo Ramirez își puse o mână posesivă pe fundul cambrat al lui Miriam Vasquez și îi urlă în ureche:

– *Vamos*.¹

Atmosfera de la Don Felix începea să se încingă. Nimeni nu le mai privea pe cele câteva fete cocoțate pe un podium, în dreapta barului, care se străduiau să danseze lasciv răsucindu-se în jurul stâlpilor metalici din oțel în chiloțeeii lor tanga. Bineînțeles, erau cu toate de vânzare, dar clienții barului veniseră fiecare cu partenera lui sau preferau să-și petreacă seara bând bere sau tequila.

Cu pălării „Stetson” pe cap, cizme din piele de crocodil sau de struț, curele late la care era înfipt câte un pistol, vorbeau tare, beau zdravăn, urmărindu-și cu priviri viclene vecinii de masă, care puteau fi capabili oricând de vreun gest violent. Don Felix era barul la modă din Ciudad

¹ Să mergem.

Juarez, situat pe strada Benito Juarez, cu o clientelă formată din *narcos*², cu ai lor *sicarios*³ parfumați, și polițiști veroși. Cuvântul „corupt” era prea slab pentru a defini poliția din Ciudad Juarez.

Jumătate lucra direct cu *narcos*, cealaltă jumătate avea grijă să nu se bage nimeni peste afacerea cartelului Juarez. Frecventarea barului Don Felix era ca o paranteză într-o lume feroce în care se decapitau oameni la fel de ușor cum se respira.

Clienții erau cu toții însoțiți de fete agățate de pe stradă, lucrătoare la *maquinadoras*⁴, care încercau să uite ritmul infernal și salariile mizerabile, înecându-și amarul în alcool și sex. Fete foarte tinere, care, după „utilizare”, erau fie aruncate, fie asasinate, în funcție de dispoziția clientului.

Ciudad Juarez, la sud de Rio Grande, frontiera naturală care separa Mexicul de Statele Unite, era cunoscut drept orașul unde erau asasinate femeile: șapte sute treizeci în șase ani. Doar doi vinovați arestați și judecați. Și nici aceștia nu erau adevărații vinovați: torturați de

² Traficanți de droguri.

³ Asasini plătiți.

⁴ Fabrici de asamblare unde lucrau aproape 200 000 de persoane.

poliție, ar fi mărturisit orice unor judecători care nu aveau decât un singur gând: să închidă un dosar pentru *Fiscalia Especial para la Atencion de Homicides de Mujeres*⁵.

Cum Miriam Vasquez nu se clintea, Guillermo Ramirez își puse mâna lată acoperită cu păr sub fundul ei și o împinse, ca să o forțeze să-și croiască drum prin masa compactă de clienți. Câțiva bărbați îmbrânciți se întoarseră, gata de scandal, dar când îl văzură pe Guillermo Ramirez, se calmară. Un colos cu umeri de docher, trăsături brutale și o ușoară tendință spre îngrășare.

Pistolul Colt 45 de la curea, ținut la vedere, îi sporea aspectul fioros. Dar și faptul că majoritatea clienților știau că era membru al uneia din bandele cartelului Juarez, Aztecos, cea mai feroce organizație de traficanți din statul Chihuahua, aflată în conflict cu cartelul Sinaloa pentru controlul orașului.

Miriam Vasquez și partenerul ei reușiră să iasă din local. Strada Benito Juarez părea moartă. Doar câteva femei și doi sau trei copii se ascundeau în întuneric, plătiți să anunțe dacă soseau polițiști. Don Felix era unul din cele mai bune *picaderos*⁶ din centrul orașului. Și unul din

⁵ Forța Specială pentru rezolvarea cazurilor de femei ucise.

⁶ Loc unde se vinde cocaină.

puținele baruri care continuau să funcționeze. De la plecarea americanilor, în urmă cu doi ani, barurile, cluburile de noapte și chiar și restaurantele se închiseseră, din lipsă de clienți. În plus, atmosfera de teroare care domnea asupra orașului descuraja oamenii să iasă din case.

Doar piața Catedralei îi primea sâmbăta pe negustorii ambulanți și pe oamenii obișnuiți veniți să se mai relaxeze.

Acolo o agățase Guillermo Ramirez pe Miriam, chiar în acea dimineață, în timp ce aștepta, alături de alte colege, *ruta*⁷ care le transporta la *maquinadora* din parcul industrial Fernandez.

Aceste uzine de asamblare aduseseră prosperitate orașului. Împrăștiate aproape peste tot, primeau piese din Statele Unite și le asamblau cu ajutorul lucrătoarelor aproape analfabete, prost plătite, pentru a le expedia apoi tot în Statele Unite.

Miriam Vasquez era una din cele 200 000 de „mâini mici” care se agitau, fără prea mari speranțe, să-și îmbunătățească soarta.

Totuși, tânăra mexicană, foarte înaltă, cu un nas ușor cârn, un bust modest care contrasta cu fundul cambrat, avea șarm.

⁷ Autobuzul.

Imaginea acestui fund cambrat îl ațâțase instantaneu pe Guillermo Ramirez.

Cu tricoul ei alb cu inscripția „Honolulu”, un loc unde nu va putea merge niciodată, și jeanși mulați, era deosebit pe apetisantă.

Cu un aer de rege, *sicario* o dusese mai întâi să cineze la o *cantina* din centru, un restaurant popular unde se servea bucătărie mexicană, după care ajunseră la Don Felix.

Guillermo Ramirez apăsă pe telecomandă pentru a descuia portierele mașinii sale, o Cherokee 4x4 roșie, parcată chiar în fața localului, vizavi de un aparat de taxare care nu funcționase de ani de zile. Poliția avea altceva de făcut decât să scrie procese-verbale.

Cherokee, la fel ca majoritatea mașinilor cumpărate din El Paso, de cealaltă parte a Rio Grande, frontieră naturală între Mexic și Statele Unite, nu avea numere de înmatriculare.

De fapt, pentru a folosi un vehicul cumpărat din Statele Unite, trebuia să plătești o taxă uriașă pentru a obține plăcuțe de înmatriculare mexicane. Cum nimeni nu era dispus să plătească, 45 000 de autovehicule fără numere de înmatriculare circulau prin Ciudad Juarez sub privirile poliției. Pentru că majoritatea polițiștilor municipali erau cumpărați de traficanți, șoferii nu riscau mare lucru...

Farurile mașinii Cherokee, parcată în „spic”, luminau un panou amplasat între cele două uși de acces de la Don Felix: *No armas, no drogas, no menores*⁸.

Trei sferturi din clienți erau înarmați, jumătate din fete aveau mai puțin de cincisprezece ani, iar cocaina vândută de barman era una de calitate excepțională, „*pura*”.

După ce se deschise portiera, Guillermo Ramirez o împinse pe Miriam Vasquez înăuntru, profitând de poziție ca să-i mângâie fundul – de care ar fi vrut tare mult să profite.

Ducând o viață periculoasă, profita la maxim de fiecare mică bucurie. Chiar și cei ca el, membri ai unei bande respectate, riscau să sfârșească decapitați, îngropați în deșert. Era suficientă o mică greșală. Chouy „El Diablo”, șeful clanului Aztecos, nu glumea cu disciplina. O simplă întârziere în livrarea drogurilor sau în execuția cuiva se pedepsea printr-un glonț în cap.

Abia urcat în Cherokee, Guillermo Ramirez porni climatizarea la maxim. Afară erau 38 de grade...

Miriam Vasquez întoarse capul spre el și întrebă timid:

⁸ Fără arme, fără droguri, fără minore.

– *Donde vamos?*⁹

Întrebarea îl deranjă pe *sicario*. Chiar înainte de a demara, încuie portierele, împiedicând orice posibilitate de a fugi, apoi zise:

– *A la casa.*¹⁰

Se îndepărtară rapid de centru, luând-o spre sud-est. Asfaltul făcu loc drumului de pământ. Niciun pieton, puține mașini, terenuri virane, case mici albe sau gălbui, cu acoperiș din tablă ondulată.

Colonia La Gaviota nu era una prosperă. Frontiera vecină se materializa printr-un fir de apă ce curgea printre două ziduri cu sârmă ghimpată, zonă patruleată de „ofițerii vamali” americani pe niște ATV-uri mari. Aceasta era dublată de o cale ferată pe care defilau convoaie interminabile ce aduceau materia primă la *maquinadoras*. La sud, se întindeau ultimele case din cartier, măturate de vânt.

Guillermo Ramirez opri în fața unei case mici și sări din mașină, asaltat imediat de o rafală violentă de vânt. Bătea mereu vântul la Ciudad Juarez: un vânt puternic care acoperea orașul cu un strat gălbui de culoarea deșertului. Cum majoritatea străzilor nu erau asfaltate, doar acoperite cu un nisip cenușiu, orașul trăia în praf.

⁹ Unde mergem?

¹⁰ Acasă.